

Vitazstvo Srdca

„SKRZE KRISTA,
S KRISTOM A V KRISTOVI“

Rodina Panny Márie

2018 (I) / č. 120

*„Slávenie Eucharistie sa môže javiť
z vonkajšieho hľadiska bezchybné, nádherné,
ak nás však nevedie k stretnutiu s Ježišom,
môže sa stať, že neprinesie žiadnu výživu pre naše srdce
a pre náš život.“*

Pápež František na generálnej audiencii 12. februára 2014

Mariánsko-eucharistická cesta

*M*ilí priatelia a dobrodinci, milí čitatelia, chceme sa s Vami podeliť s našou radosťou, že štyria bratia nášho spoločenstva boli 8. decembra 2017, na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie, vysvätení za kňazov. Títo štyria mladí muži sa v okamihu vysviacky zároveň celkom zasvätili Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, pretože svoje kňazské povolanie chcú žiť spolu s Máriou. A tak je zrejme, že prvé vydanie nášho časopisu *Víťazstvo Srdca* v novom roku 2018 má mariánsko-kňazský ráz.

Viete, že srdcovou záležitosťou nášho spoločenstva – a v tomto pomýlenom, ťažkom čase viac ako kedykoľvek predtým – je kňazstvo, duchovné materstvo pre kňazov a kňazský duch v rodinách, v živote trpiacich a chorých, u mladých a dokonca aj u detí.

Nech nás príspevky v tomto čísle povzbudia, aby sme sa aj naďalej modlili za kňazov a nové kňazské povolania a aby sme za nich vedome prinášali obety! Veď všetci s pocitom smútku vnímame, že pre mladých ľudí je stále ťažšie urobiť prvý a rozhodný krok k úplnému odovzdaniu sa Bohu, prípadne vytrvať na ceste kňazského povolania alebo na ceste života zasväteného Bohu. Pritom si sotva uvedomujeme, akú nesmierne veľkú ochranu poskytuje Panna Mária tým, ktorých si Boh povoláva.

Jedna jediná s láskou slávená svätá omša, jedno jediné s láskou prijaté sväté prijímanie je nekonečne vzácnejšie než všetky modlitby a obety celého nášho života! Aké veľké tajomstvo viery je svätá Eucharistia, ktorú môže pri každom premenení vyslúžiť iba kňaz v sile svojej vysviacky!

V Amsterdame, s pokorou poukazujúc na eucharistického Pána, povedala Panna Mária, Matka všetkých národov:

„Skôr, ako Pán Ježiš Kristus zomrel prirodzenou smrťou, daroval vám veľké tajomstvo, veľký zázrak každého dňa, každej hodiny, každej minúty. Dal seba samého. Nie, národy, nie myšlienku, ale seba samého pod spôsobom kúska chleba, pod spôsobom vína. Tak chce Pán prichádzať k vám po všetky dni. Čakajú vás veľké veci. Svet je v rozklade. Národy, myslíte na každodenný zázrak, ktorý vám daroval Pán Ježiš Kristus! Dal vám ho, aby ste ho mohli prežívať každý deň. Viete, čo premeškávate? Každodenná obeta musí znova prísť do tohto skazeného sveta.“

*A*no, eucharistický Pán sa nám chce každý deň darovať – cez kňazov, ktorí sú formovaní podľa jeho Srdca, cez mužov modlitby, cez tých, ktorí sa obetujú na oltári, ktorí sú ochotní stať sa obetou lásky, lebo majú vo svojom živote uskutočniť to, čo sa ako celebranti modlia pri tomto slávnostnom okamihu: „Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi, máš ty, Bože Otče všemohúci, v jednote s Duchom Svätým všetku úctu a slávu po všetky veky vekov.“

Keď sa skrze ruky kňaza živý Ježiš obetuje Otcovi, aj my ako kňazský ľud sme povolaní, aby sme položili na paténu to, čo je naše – až po tú najmenšiu obeť, ktorá potom skrze NEHO, s NÍM a v ŇOM získa nekonečnú hodnotu. To je tajomstvo kňazského povolania každého človeka!

Titus Zeman - mučeník za duchovné povolania

30. septembra 2017 bol v Bratislave za účasti biskupov, mnohých kňazov a rehoľníkov a za jasotu 25 000 veriacich zo všetkých kútov Slovenska blahorečený kňaz salezián don Titus Zeman.

*P*re naše spoločenstvo je radosť o to väčšia, že nový blahoslavený je priamo spojený so životom dvoch našich sestier. Ako Titus Zeman (1915 – 1969), tak aj sr. Sophie a sr. Bertilla totiž pochádzajú z malebnej obce Vajnory pri Bratislave. Z jednej triedy na základnej škole sú dnes traja, čo nastúpili na cestu duchovného povolania; dve sestry Rodiny Panny Márie a ich spolužiak, dnes diecézny kňaz Peter Škultéty. S vďakou za toto rozhodnutie sr. Sophie povedala: „Titusovi Zemanovi vďačím za veľa. Som presvedčená, že aj my sme plodmi mučeníctva blahoslaveného Titusa.“ Začiatkom septembra 2017, niekoľko týždňov pred blahorečením, sme navštívili pani Veroniku Kukučkovú, 87-ročnú rodnú sestru dona Titusa. Živo, akoby to bolo len včera, nám rozprávala: „Titus bol najstarší z nás desiatich detí. Bývali sme v jednej izbe; tolko ľudí! Ráno by sme neboli vyšli z domu bez toho, aby sme sa všetci nepomodlili. Aj večer sme sa všetci spolu modlili.“

*K*aždý rok v máji išli veriaci z Vajnor na pešiu púť do Šaštína k Sedembolestnej Panne Márii. Titus, ktorý mal vtedy 10 rokov, chcel ísť tiež, ale znovu ochorel. Tentoraz to bolo vážne. Preto prosil svojho ujca a všetky tety, aby sa za neho a v jeho mene pomodlili pri soche Sedembolestnej. Púť trvala štyri dni. Keď sa pútnici vracali domov, prinášali odpustky tým, čo sa na procesii do Šaštína nemohli zúčastniť. Titus prosil otca, aby ho vyniesol na ulicu. Stačilo mu zazrieť vrcholky zástav a vedel, že získal to, o čo prosil. Titus ešte v ten deň vyzdravel. Krátko nato povedal svojej mame: „Mama, ja sa chcem stať kňazom. Panna Mária vypočula moje prosby, ktoré jej odo mňa odovzdali

pútničky. *Chcem ísť za saleziána do Šaštína. ... Slúbil som Panne Márii, že keď vyzdraviem, tak budem jej synom.*“ Aj u pána farára trval Titus na svojom: „*Ja by som inak nežil, mňa uzdravila Panna Mária! Ja som jej to slúbil.*“ Nedal sa odhovoriť ani počas dvoch rokov, keď navštevoval štátne gymnázium. Ako 12-ročný dostal povolenie a začal študovať u saleziánov v Šaštíne. Rodičia boli veľmi chudobní, preto boli nútení predať roľu a uskromňovať sa ešte viac ako predtým, aby mohol Titus študovať. Dokonca si museli požičať peniaze, ktoré úplne splatili až po jeho primíciách.

*A*ko 16-ročný vstúpil Titus do noviciátu saleziánov a po teologických štúdiách na pápežskej Gregorovej univerzite v Ríme a v Chieri pri Turíne bol 23. júna 1940 v turínskej Bazilike Panny Márie Pomocnice ako 25-ročný vysvätený za kňaza.

Slávnostné primície v rodnej obci Vajnory slávil don Titus 4. augusta 1940. S týmto dňom sa spája aj pre Mateja Pilného – dedka našej sestry Sophie – mimoriadny milostivý zážitok. Matej, ktorý mal vtedy 15 rokov a ktorý sa práve necítil dobre, pomáhal deň predtým zväzať obilie. Na spiatocnej ceste z poľa ho museli odviezť, ležal na snopoch obilia na voze. Doma nič nejedol a musel zostať v posteli. Ráno sa premáhal a vstal len s ťažkosťami, obliekol sa do kroja a chystal sa na primičnú omšu Titusa Zemana. Jeho mama Uršula Pilná ho odhovárala, ako vraj môže ísť, keď vyplúva krv. Počas primičnej svätej omše zostal sedieť v tieni pod stromom, potom si musel ísť opäť domov ľahnúť. S mamou sa dohodol, že na druhý deň pôjde k lekárovi. Popoludní mal don Titus udeľovať primičné požehnanie – ani to si Matej nechcel nechať ujsť. Opäť nástojil a trval na tom, že musí ísť. Keď ho don Titus požehnal, v tom okamihu sa Matejove zdravotné problémy stratili, bol zázračne uzdravený. Don Titus a Matej sa stali priateľmi a neskôr Matej, o desať rokov mladší ako Titus, bol vždy ochotný, aj napriek nebezpečenstvám, na svojej motorke odviezť dona Titusa tam, kam ho volali jeho kňazské povinnosti. Prvé pôsobisko novokňaza bolo saleziánske oratórium v Bratislave. Potom sa stal učiteľom na biskupskom gymnázium v Trnave, kde si ho pamätali ako čnostného kňaza, túžiaceho po svätosti. Medzi spolubratmi saleziánmi mal veľa priateľov, lebo bol ochotný pomôcť každému. Bol pozorný, úprimný, skromný a láskavý. Vedel byť zároveň rozhodný a vedel rýchlo konať. Svojich chovancov dokázal povzbudiť a viesť. Hoci bol don Titus vždy „len“ kaplánom, jeho láska mala veľký vplyv na všetkých zverencov; vychovával ich viac svojou láskavosťou a dobrým príkladom než prísnosťou. Všetci študenti v ňom nachádzali skutočného otca, no zároveň kamaráta so zmyslom pre humor a pre šport – z času na čas si s nimi zahral aj futbal alebo stolný tenis. Niet divu, že sa pre mnohých z nich stal vzorom na ceste kňazského povolania.

V roku 1946 však bolo všetkému koniec. Don Titus bol na príkaz komunistov ihneď prepustený, lebo verejne vyjadril nesúhlas s odstránením krížov zo školských tried. Ale nielen to! V noci pomohol opäť zavesiť všetky kríže na svoje miesta v triedach a v zborovni. Keď sa ho jeho mama následne pýtala, prečo to robil práve on, odpovedal: „*Mamička, som služobník Krista Pána a ja ho nemám mať na svojom pôsobisku? Potom na tej škole nemám čo robiť!*“

Štátne orgány začali systematicky kontrolovať činnosť Katolíckej cirkvi. V apríli 1950 prišiel brutálny úder. Komunistická moc zrušila všetky mužské kláštory v celom Česko-Slovensku. Na Titusa Zemana ťažko doľahli udalosti barbárskej noci z 13. na 14. apríla. Keď boli rehoľníci zaistení a odvedení do sústreďovacích táborov, vďaka Božej prozreteľnosti bol on na fare v Šenkviaciach. Tu v ňom skrsla myšlienka zachrániť klerikov a saleziánskych Bohoslovcov a začal hľadať spôsob, ako im umožniť cestu do Turína, aby mohli dokončiť štúdium. Keďže nemal žiadnu skúsenosť z ilegálnych prechodov hraníc, rozhodol sa nájsť skúsených prevádzáčov, ktorí by mu pomohli dostať svojich mladých spolubratov do Talianska. Nebezpečné podujatie!

Už v lete 1950 Titus prvýkrát tajne previedol skupinu šiestich saleziánov a jedného diecézneho kňaza

cez hranice do Rakúska a cez Brennerský priesmyk až do Turína. Ešte v tom istom roku na jeseň s požehnaním rehoľného predstaveného previedol ďalších 28 rehoľníkov do cieľa. Tentoraz sa to nezaobišlo bez ťažkostí. Už začiatok sa ukázal ako veľmi náročný: lano, ktoré mali natiahnuté cez rieku Moravu ako kompu, sa roztrhlo, nafukovací čln bol deravý a až po štyroch hodinách sa im všetkým, mokrým a zmoreným, podarilo dostať na druhý breh; niektorí prišli dokonca aj o to málo, čo mali. Don Titus vyčerpaný a podchladený stratil vedomie a odpadol. A keď sa prebral, jeho prvá otázka bola: „*Ste všetci zachránení a zdraví?*“ Na sviatok Všetkých svätých dosiahla skupina horský priesmyk vo výške nad 2500 metrov v blízkosti obce San Candido. Brodili sa snehom a prechádzali nebezpečnými úsekmi nad priepasťami pohoria Dolomitov, pričom sa opierali o skaly a držali sa za ruky a tak si navzájom pomáhali pri zdolávaní hôr. Keď sa konečne 4. novembra dostali do Turína, išli priamo do Baziliky Panny Márie Pomocnice. So slzami v očiach im don Titus povedal: „*Drahí bratia, priamo na vlastnej koži sme zakúsili to, čo povedal don Bosco: „Keď budete dôverovať Panne Márii Pomocnici, uvidíte, čo sú zázraky.“*“

Ani zlé a nebezpečné skúsenosti z týchto dvoch ciest nedokázali odradiť dona Titusa od ďalšej cesty. Mal predsa nádej, že seminaristi, ktorí budú môcť študovať v Turíne, sa raz vrátia na Slovensko ako kňazi alebo pôjdu ako misionári šíriť Božie slovo do sveta. Žiadna obeta sa mu preto nezдалa priveľká. „*Aj keby som stratil môj život, nebolo by to márne, ak by sa aspoň jeden z tých, ktorým som pomohol, stal kňazom namiesto mňa.*“

Napriek svojej dôvere v Boha Titus Zeman poznal aj strach. Pri svätej omši preto čerpal silu a odvalu: „*Hľa, naša povinnosť: musíme byť pripravení aj život položiť za bratov. Ved' čoho sa máme báť? ... Hádám by to niekto nazval falošným hrdinstvom, možno šialenstvom, možno nerozumnosťou. ... Ja to nazvem povinnosťou, ktorú mi zverili predstavení. ... Ja som sa poradil s mojimi predstavenými a oni mi dali aj svoje požehnanie, ktoré považujem za požehnanie samého dona Bosca ...*“

Titus udelil svoje požehnanie biskupovi Michalovi Buzalkovi a potom svojej mame a otcovi. Keď sa Titus krátko pred kňazskou vysviackou z listu svojho brata dozvedel, že sa zdravotný stav ich mamičky výrazne zhoršil, s dôverou išiel do Baziliky Panny Márie Pomocnice, kľakol si a prosil: „*Pane Bože, koľko rokov života pridáš mojej mamičke, o toľko rokov skráť môj život.*“ A skutočne, obidvaja – matka aj syn zomreli 54-roční.

Križová cesta sa začína

*T*ak ako pri prvých dvoch akciách, aj tentoraz sa don Titus pred plánovaným tretím ilegálnym prechodom s dvadsiatimi dvoma kňazmi a seminaristami v apríli 1951 duchovne pripravil; aj na dobrú smrť, ak by malo k tomu dôjsť. Tretí útek sa nevydaril. Z celej skupiny chytili šesťnástich, medzi nimi aj dona Titusa. Ako 36-ročný sa teda dostáva do vyšetrovacej väzby. O období vypočúvania, mučenia a väznenia povedal don Titus svojmu bývalému žiakovi Augustínovi Krivosudskému: „*Keď ma chytili, nastala pre mňa križová cesta. Najťažšie chvíle po fyzickej a psychickej stránke som prežíval vo vyšetrovacej väzbe. Trvala v podstate dva roky. Pod oknom cely som mal popravisko. Denne tam privádzali ľudí. Počúval som strašné až neľudské výkriky a náreky – ešte aj tam ich mučili. Žil som v neustálom strachu, že v ktoromkoľvek okamihu sa otvoria dvere na mojej cele a vyvedú ma na popravisko. Pozri na mňa, aj z toho som takto ošedivel.*“

 hrozných metódach mučenia don Titus nedokázal rozprávať, a ak sa o tom zmienil, tak len útržkovite. Jeho synovec Michal Titus Radošinský sa počas desiatich rokov intenzívne zaoberal zbieraním svedectiev o živote svojho ujca a birmovného otca. Všetko dopodrobna zapísal a archivoval.

On sám nám v septembri 2017 v jednom rozhovore rozprával, ako napríklad pri vypočúvaní opakovane prinášali vedro plné výkalov zo žumpy, Titusovi doň ponárali hlavu a držali, kým sa nezačal dusiť. Vybili mu zuby, zlomili kľúčnu kosť aj nos. Dostával kopance, zauchá, uštedrovali mu silné údery nejakým tvrdým predmetom. Po jednom takomto údere don Titus ohluchol. Často nechávali pokoreného kňaza Titusa stáť nahého na zime. Počas celého šikanovania a nepredstaviteľného mučenia neustále prosil ani nie 40-ročný Titus Pannu Máriu o pomoc. Vyrobil si ruženec, ktorý mal 58 zrníčok. Vyrobil ich z chleba a každé zrnko predstavovalo jedno vypočúvanie a mučenie. Neustále sa ho modlil a nezlomne naďalej pôsobil ako dušpastier tým, že spoluväzňom vysvetľoval pravdy viery a krstil tých, čo sa otvorili pre vieru. Spovedal a v noci dokonca slávil svätú omšu, cez deň rozdával sv. prijímanie, ukryté v cigaretovom papieri.

Vo februári 1952 bol Titus Zeman odsúdený „len“ na 25 rokov väzenia, hoci pre neho prokurátor žiadal absolútny trest – trest smrti. Blahoslavená sestra Zdenka a jej odvážne spolusestry z Kongregácie milosrdných sestier Svätého kríža boli ochotné urobiť čokoľvek, len aby odsúdených kňazov zachránili. No ešte v tom istom mesiaci, 29. februára, bola aj sr. Zdenka zaistená, tvrdo vyšetrovaná a mučená. Po takmer trinástich rokoch života strávených v tých najťažších väzniciach v celom Česko-Slovensku bol don Titus s podlomeným zdravím podmiennečne prepustený na slobodu – na skúšobnú dobu 7 rokov. V roku 1967 sa politická situácia v krajine začala uvoľňovať a don Titus dostal povolenie slúžiť svätú omšu, hoci len súkromne, bez prítomnosti veriacich, v civilných šatách pri bočnom oltári.

K keď po niekoľkých mesiacoch dostal súhlas spovedať, veľa ráz v svätej nedočkavosti sa bez raňajok ponáhlal do kostola a utekal do spovednice so slovami: „*Ja musím čakať na hriešnika, a nie hriešnik na mňa!*“

Počas tzv. Pražskej jari mu neopísateľnú radosť spôsobil súhlas na verejné slúženie svätej omše a všetkých kňazských povinností. Komunistický režim ho však prinútil, aby až do konca života pracoval ako skladník v textilnom závode. 8. januára 1969, na následky neliečeného ťažkého infarktu, dotĺklo šlachetné a obetavé srdce 54-ročného kňaza, záchrancu duchovných povolání.

Don Anton Dermek prešiel veľkú časť životnej cesty spolu s donom Titusom – od školských čias v ústave v Šaštíne, cez nedokončený pokus o ilegálny útek do zahraničia, väzenie a opäť na slobode. Na pohrebe okrem iného povedal: „*Neboj sa, drahý Titus, tvoje kňazstvo sa dnes nekončí, ale pokračuje v kňazstve tých, ktorým si ty umožnil, aby sa stali kňazmi. ... A tak strom musí vyhynúť, aby vyšli výhonky. A týmto stromom bol Titus. ... Na tvojom pomníku nech nie je napísané odpočívaj v pokoji. Neodpočívaj! ... Si kňaz – pomáhaj duším! Si syn dona Bosca – pomáhaj mladým duším a pripravuj miesto pre nás i pre nich!*“

Pramene: Michal Titus Radošinský, Quo vadis, Titus?, Prešov 2017;
interview s Veronikou Kukučkovou, rod. Zemanovou a
Michalom T. Radošinským 5. Septembra 2017

Saleziáni a ich spolupracovníci dlho dôkladne pripravovali blahorečenie Titusa Zemana. Informácie o jeho živote a čnostiach sa na Slovensku šírili prostredníctvom katechetických materiálov a prednášok, a to vďaka svedectvám tých, ktorí ho poznali, a vďaka rozhovorom s jeho príbuznými. Titus Zeman bol tiež témou na vlnách rádia Lumen a vo vysielaní televízie Lux. K dispozícii boli nové brožúrky, knihy a dokumentárne filmy, ktoré bolo možné nájsť aj na internete. Navyše sa na túto milostivú udalosť veriaci všetkých diecéz skutočne príkladným spôsobom duchovne pripravovali; modlitbou deviatnika a inými pobožnosťami. A tak blahorečenie Titusa Zemana bolo pestrým, radostným a nanajvýš slávnostným svedectvom viery dnešného slovenského Božieho ľudu.

Nepoškvrnená Panna Mária, tá, ktorá rozšliape hadovi hlavu

8. decembra 2017, na slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie, J. E. Mauro kardinál Piacenza v Bazilike sv. Pavla za hradbami v Ríme vysvätil za kňazov štyroch diakonov Rodiny Panny Márie. Kňazmi sa stali: Niall O’Riordan z Írska, Dongkyu Shin z Kórey, Johannes Häuselmann zo Švajčiarska a Matteo Tosi z Talianska. Na túto slávnosť pricestovalo 1500 veriacich z takmer dvadsiatich krajín.

N bazilike, kde sa nachádzajú relikvie apoštola národov sv. Pavla, hovoril kardinál Piacenza o veľkom povolaní kňaza v dnešnej dobe. Úlohou kňaza je – spolu s Pannou Máriou, Nepoškvrnenou – rozšliapať hadovi hlavu. Kardinál vymenoval najdôležitejšie prostriedky, ktoré má v tomto duchovnom boji každý pastier k dispozícii.

Cez sviatosti, v ktorých pôsobí Boh sám, kňaz vyslobodzuje jemu zverené duše z moci satana. Myslime pritom napríklad na sviatosť krstu, pri ktorom je človek oslobodený od dedičného hriechu, alebo na svätú spoveď, čo pretína okovy, ktorými sa hriešnik nechal spútať zlom. Predovšetkým ale je to moc svätej Eucharistie, lebo v nej je Boh sám prítomný vo svojej Cirkvi.

Kňaz mliaždi hadovi hlavu aj tým, že odкрýva bludné myslenie ľudí a uzdravuje ich ohlasovaním pravdy. Kardinál Piacenza spomenul najzákladnejšie chybné postoje našej spoločnosti: Človek je presvedčený, že je bytosťou nezávislou od Boha a môže si stanovovať vlastné normy. Toto zatemňuje jeho rozum a on robí morálne rozhodnutia, ktoré sa protivia Božiemu zákonu. Bez výslovného pomenovania tu kardinál zaiste myslel na gender-ideológiu, eutanáziu a potraty. Iba vtedy, keď si človek uvedomí, že je stvorením, dostane jasnú orientáciu pre svoje konanie. Predovšetkým je však kňaz povolaný, aby vydával svedectvo o existencii Boha a všetkými vonkajšími aktivitami ľuďom vysvetľoval, že všetko, čo robí, pochádza od Boha a je pre Boha. Kardinál doslovne povedal: „Kňaz je muž povolaný celou svojou existenciou svedčiť pred svojimi blíznymi o hlbokom zmysle života, ktorý spočíva vo vzťahu s Bohom. ... Keď niekto stretáva kňaza, ktorý je rozpoznateľný nadprirodzenosťou svojej reči a konania, ale aj kňazským odevom, nevyhnutne sa mu natíska otázka o zmysle života a poslednom celi človeka. Takto kňaz poukazuje na existenciu Boha a na skutočnosť, že je možné vzdať sa všetkého kvôli Bohu a žiť výhradne pre Boha a z Boha.“

*J*eho Eminencia kardinál Mauro Piacenza ukončil svoju homíliu úprimným a srdečným želaním: „Nechcem skončiť bez toho, aby som vám nepripomenul, drahý Dongkyu, Johannes, Matteo a Niall, že Cirkev zostala verná svojmu Pánovi najmä vždy vtedy, keď bola celkom ukrytá v Nepoškvrnenom Srdci Panny Márie a keď ju Nepoškvrnené Srdce Panny Márie chránilo. Nech sa toto srdce odteraz stane vašim trvalým domovom! Toto je moje najväčšie a najdrahšie želanie!“

Od zverolekára k dušpastierovi

*Nadany a úspešný zverolekár z Írska Niall O’Riordan
vyslovil 8. decembra 2017 v Bazilike sv. Pavla za hradbami v Ríme
svoje Adsum – Tu som, Pane! Odteraz bude pastierom –
no nie pastierom oviec na pasienkoch, ale pastierom duší,
ktoré Ježiš zverí jeho kňazskému srdcu.
Ako k tomu prišlo, nám rozpovedal sám P. Niall Maria.*

Keď si pamätám, zvieratá som vždy miloval. Môj otec bol zverolekár, a aj preto sme mali doma mačky, psov, kravy a pri príležitosti môjho prvého sv. prijímania som ako darček dostal dokonca koníka. Môj otec bol mojím veľkým vzorom, a preto som už odmala chcel ísť v jeho šlapajach. Aj keď som sa v škole rád učil, voľný čas som trávil najradšej vonku pri zvieratách alebo pri športe. Boli sme taká obyčajná katolícka rodina. Spolu s mojimi tromi bratmi a so sestrou sme sa často modlili ruženec a v nedeľu sme spoločne chodievali na svätú omšu. Mama nás naučila, že keď sa bojíme, máme sa modliť ruženec. U mňa to bolo vždy, keď bola búrka, hrmelo a blýskalo sa. Myšlienka na to, že by pritom mohli zomrieť zvieratá, vo mne vyvolala takú paniku, že som si rád klakol a pomodlil sa. Tak som na vlastnej koži zažil, ako mi modlitbou ruženca Panna Mária zobrala všetok môj strach. To mi zostalo na celý môj život. V mladosti máva človek, samozrejme, aj iné záľuby než len vieru. Bolo to tak aj u mňa. Veď väčšinu času som trávil pri zvieratách. Preto keď som mal 17 rokov, poslala ma mama na púť do Svätej zeme. Bolo pre mňa zaujímavé vidieť Izrael, ale nakoniec to bola pekná cesta vlastne preto, že som tam spoznal ľudí, ktorí mi pomohli nanovo oživiť moju vieru. Boli to páter Patrick, sr. Edel Mary, sr. Perpetua a sr. Veronika, všetko mladí ľudia plní radosti zo života a plní elánu. Cez nich som potom na Vianoce 1998 spoznal pátra Paula Mariu Sigla, ktorý vo mne vzbudil túžbu chodiť častejšie na svätú omšu a vrúcnejšie sa modliť. Dokonca sa v tomto čase vo mne prebudila myšlienka na kňazstvo. Zároveň som horlivo študoval veterinárstvo na *University College v Dubline* a sníval som o rodine s deťmi a o tom, že budem mať veľa peňazí. Keď som týždeň po ukončení štúdia v júni 2003 opäť stretol pátra Paula, pozval ma na návštevu do Ríma. Znova na moje srdce zaklopal Pán s milostivou ponukou stať sa kňazom. Ale pred mojím záverečným rozhodnutím som chcel pracovať ešte aspoň jeden rok ako zverolekár.

V tomto čase, mal som vtedy 22 rokov, som sa zaľúbil do Márie, spolužiačky z Malty. Okrem toho sa mi ponúkali aj skvelé pracovné príležitosti. Páčilo sa mi spoznávať nových ľudí, pomáhať im a pritom sa vždy niečo naučiť. Pracoval som spolu s vynikajúcimi zverolekármi a liečili sme tie najdrahšie kone sveta. Moja práca mi spôsobovala takú radosť, že ma nezaťažovalo byť denne na cestách od šiestej rána do desiatej hodiny večer. A primerane tomu zodpovedala aj výška môjho príjmu. S Máriou som sa vídaval pravidelne, no vždy som si uvedomoval, že ma Ježiš povoláva za kňaza. Ale ja som nedokázal zanechať toto priateľstvo, pretože som Máriu nechcel za žiadnych okolností zraniť. Aj myšlienka na to, že by som sa mal vzdať svojej práce, bola nad moje sily. Občas som navštevoval Rodinu Panny Márie, ale práve vtedy vo mne zosilnel vnútorný boj, pretože duchovný život tam nebol rozptyľovaný mojou prácou a svetskými priateľstvami; cítil som, že v skutočnosti som viedol dvojité život.

*D*eň, keď som sa rozhodol pre kňazstvo, bol pre mňa najkrajším dňom môjho života. Strávil som služobne päť mesiacov na Novom Zélande. Tu som čítal knihu *Skryté dieta z Medžugoria* od sr. Emmanuel Maillard. Knižku mi pri odchode darovala moja mama, keďže si pravdepodobne všimla čosi z môjho silného vnútorného duchovného boja. Najviac sa ma dotklo, keď som tam čítal o svätom Jozefovi. Aký mocný svätý to je! Tak som mu napísal malý list: „*Keď chceš, aby som sa stal kňazom, tak ukonči môj vzťah, pretože ja to nedokážem.*“ Po prvýkrát v živote som sa k nemu pomodlil deviatnik. Dva dni po jeho ukončení mi sama Mária zavolala a s plačom sa ma opýtala: „*Prečo sa nezoberieme? Alebo rozmyšľáš nad tým, že by si sa mal stať kňazom?*“ Keď som sa jej k tomu priznal, hneď mi odpovedala: „*Tak potom ti nechávam voľnosť; cíť sa slobodný!*“ Hoci bol tento telefonát bolestivý, zároveň bol pre mňa aj veľmi oslobodzujúci.

V januári 2010 som sa vrátil naspäť do Írska, a keďže som to slúbil, pracoval som ešte ďalších šesť mesiacov ako zverolekár. V tomto polroku som nanovo prežíval, aké ťažké bude pre mňa zanechať moju prácu, rodinu a priateľov. Opäť som sa obrátil na sv. Jozefa. Po ďalšom deviatniku k môjmu obľúbenému svätému som 19. marca 2010 opätovne vysvetlil svojmu šéfovi, že všetko zanechávam a chcem sa stať kňazom. Vyjavene sa na mňa pozrel a potom povedal: „*Ja ťa budem vždy podporovať, ale myslím si, že si sa zbláznil.*“

Tak som nakoniec prišiel 25. júna 2010 do Ríma. V duši som bol prešťastný, že som dokázal urobiť tento krok, potreboval som však ešte dosť dlhý čas na to, aby som si zvykol na nový spôsob života. Bolo pre mňa ťažké učiť sa po taliansky a vo svojej tridsiatke sa opäť posadiť do školských lavíc. A učiť sa grécke slovíčka, to tiež nebola žiadna slasť.

*A*ko často som sa v myšlienkach vracal späť k mojím koňom, mojej práci, ktorá ma veľmi naplňala a ktorá bola krásna hlavne na jar, keď zvieratá majú mladé. Myslel som na svojich priateľov, svoju rodinu a slobodu vyjsť si večer von, byť vonku v prírode, mať peniaze, s ktorými by som mohol voľne a podľa vlastnej ľubovôle disponovať, ako som to mal rád. Aj keď moje prvé roky v Ríme neboli jednoduché, bolo práve toto obdobie zároveň veľmi milostivé. Veľa som sa naučil. Ako zverolekár som bol zvyknutý, že som mal pri sebe niekoho, kto mi asistoval a všetci čakali na mňa. Tu som sa teraz naučil, že práve ja sa mám stať služobníkom druhých. To je presne to, čím má byť kňaz: služobníkom Pána a ľudí. Hoci mi často chýbala moja rodina a s bolesťou som myslel na svoju bývalú prácu, môj vzťah k Panne Márii sa stále prehlboval. Bojov bolo stále menej, až kým sa pohľad do minulosti úplne vytratil z mojej mysle.

Dnes môžem Bohu len ďakovať, že som to dokázal, pretože nesmrteľná ľudská duša sa nedá porovnávať ani s tým najdrahším závodným koňom. A ja už teraz ďakujem Bohu za každého človeka, ktorého chce zveriť mojej kňazskej službe. Pochopil som: najšťastnejší si tam, kam ťa postaví Boh! Preto sa už teraz teším na moje nové pôsobisko vo farnosti v Uzovskej Panici v Rožňavskej diecéze na Slovensku. Tam sa budem môcť starať o deti a rodiny, ktoré v tomto čase smútia za pátrom Ignácom a modlia sa za jeho uzdravenie. P. Ignác mal 8. októbra 2017 na púti s mladými v Amsterdame ťažkú nehodu a pre závažné zranenie hlavy bude potrebovať ešte dlhý čas na rekonvalescenciu. Sprevádzajte, prosím, naďalej svojimi modlitbami P. Ignáca i môj apoštolát. Zo srdca Vám posielam svoje prímichné požehnanie a sľubujem, že na Vás budem pamätať pri svätej omši.

Vďaka mojej mame

Spolu so svojimi dvoma súrodencami prežil P. Pascal Maria pekné detstvo v Urdorfe neďaleko Zürichu vo Švajčiarsku. Aj keď je jeho otec členom reformovanej cirkvi, pravidelne chodieval s rodinou každú nedeľu do katolíckeho kostola. Takto viedli rodičia svoje deti k tomu, aby v ich rodinnom živote mala viera pevné miesto. O tom, ako páter Pascal Häuselmann našiel svoje kňazské povolanie, nám porozprával on sám.

Už ako dieťa som sa chcel stať kňazom. Vo voľnom čase som sa „hrával“ na svätú omšu a plátky cestoviny lasagne som používal ako hostie. Keď som prišiel do puberty, môj detský sen sa rozplynul a zaujímal som sa hlavne o futbal a rôzne oslavy. Po ukončení základnej školy som sa zameral na učebný odbor bankového obchodníka. Po absolvovaní výučby som mal 19 rokov a nechcel som hneď prijať pevné, stále miesto v konkrétnom zamestnaní. Mojm cieľom bolo najprv trochu cestovať po svete a spoznať krásu, ktorú nám ponúka naša planéta. Avšak realita mi urobila škrt cez rozpočet: niekoľko mesiacov po úspešnom ukončení štúdia moju mamu, ktorá bola už niekoľko rokov chorá na rakovinu, odviezli do nemocnice. Už častejšie predtým musela podstúpiť liečbu chemoterapiou a ožarovaním, no tentoraz sme vedeli, že domov sa už nevráti. Každodenne som ju v nemocnici navštevoval, až prišiel 1. december 2005 a ona ako 41-ročná odišla do večnosti.

Táto udalosť spôsobila v mojom živote veľkú zmenu. Bol som konfrontovaný so smrťou, a tým aj s otázkou zmyslu života a s hodnotami, pre ktoré sa oplatí žiť. Niekoľko rokov som svojím povrchným životom tieto otázky odsúval nabok, ale teraz som sa ich už viac nemohol zbaviť. Návštevy diskotiek pre mňa stratili svoju príťažlivosť a začal som sa zaoberať otázkou zmyslu môjho života tu na zemi. Bolo mi jasné: z jedného okamihu na druhý môžem prísť o život; napr. pri autonehode alebo infarkte – a čo bude potom?

V tomto období boli pre mňa veľkou pomocou návštevy u mojich starých rodičov, ktorí stratili obe svoje dcéry: v roku 1996 v tragickej dopravnej nehode moju tetu Isabelle, ktorá mala vtedy 29 rokov, a o 9 rokov neskôr moju mamu. Obdivoval som ich, že aj napriek toľkému utrpeniu neboli depresívni. Spoznal som, že len vďaka ich hlbokkej katolíckej viere dostali silu niesť a znášať tieto bolestné straty. V rozhovore s nimi, ale ešte viac pod vplyvom ich príkladu, sa pre mňa viera stávala stále dôležitejšou.

Dnes som si istý, že to bola moja mama, ktorá mi v tomto čase stála po boku; už tu na zemi sa veľa modlievala za moje kňazské povolanie a svoje utrpenie obetovala za kňazov. Začal som čítať rôzne katolícke časopisy, ktoré moja mama odoberala, medzi nimi aj *Vítazstvo Srdca*. Vtedy vo mne začal rásť záujem o Rodinu Panny Márie, ktorú som potom spoznal na modlitbových dňoch k úcte Matky všetkých národov vo Švajčiarsku, v meste Zug a v St. Gallen.

Viera dostávala v mojom živote stále dôležitejšie miesto, a tak som sa pýtal sám seba, čím by som chcel naplniť svoj život. Vlastne som bol so svojou prácou v banke veľmi spokojný, ale predsa mi „niečo“ chýbalo. Vo Veľkom týždni 2008 som chcel celkom vedome hlbšie prežiť tieto sväté dni, a

preto som si vzal dovolenku, aby som toto svoje pranie naplnil v kňazskom seminári Rodiny Panny Márie v Aricci neďaleko Ríma. Boli to nádherné dni, ale najväčšou milosťou môjho pobytu bolo, že sa vo mne opäť ozvalo Ježišovo volanie. Po tomto Veľkom týždni som vedel:

Chcem sa stať kňazom a ničím iným! Toto poznanie som zažil ako veľké oslobodenie a ako odpoveď na všetky moje existenčné otázky. Ešte som si musel ujasniť, kde ma Boh ako kňaza chce mať. Spoznal som aj iné spoločenstvá, ktoré ale pre mňa neprichádzali do úvahy, až som sa nakoniec musel rozhodovať medzi mojou domácou diecézou a Rodinou Panny Márie.

Toto rozhodovanie bolo veľmi ťažké, keďže mám k našej diecéze veľký a vŕcný vzťah, no zároveň ma veľmi priťahovala aj charizma Rodiny Panny Márie. Aby som získal istotu a svetlo, začal som sa pripravovať v kňazskom seminári vo švajčiarskom meste Chur. Veľa som sa modlil a viacerých kňazov som prosil o radu. Zrazu som si spomenul, čo raz povedala svätá Matka Tereza: Keď nevieme, aká je Božia vôľa, máme ísť na 24 hodín pred Najsvätejšiu sviatosť a On nám svoju vôľu zjaví. Poslúchol som jej radu, ale Pán dopustil, že som ani potom ešte stále nespoznal, kde ma chce mať. Nebolo to pre mňa ľahké obdobie.

Nakoniec som sa 15. augusta 2010 rozhodol pre Rodinu Panny Márie a toto svoje rozhodnutie som nikdy neoľutoval. Som vďačný a šťastný, že dnes môžem pôsobiť ako kňaz v tomto spoločenstve.

Veľmi veľa ľudí mi na mojej ceste ku kňazstvu pomáhalo; tým všetkým sa chcem zo srdca poďakovať. Zvlášť by som však chcel vyjadriť vďaku mojej mame, lebo si myslím, že bez nej a bez jej lásky, s akou obetovala svoje utrpenie, by som nikdy nebol tam, kde teraz som.

Podte a uvidíte!

Tieto slová, ktorými Ježiš vyzval apoštolov Ondreja a Jána, aby ho nasledovali, boli rozhodujúcou odpoveďou na otázku o Božej vôli aj v živote Mattea Tosiho z Riccione v Taliansku. Osem rokov sa v našom seminári neďaleko Ríma formoval a pripravoval na kňazské a misionárske povolanie a už teraz sa teší na svoje pastoračné pôsobenie predovšetkým medzi mladými. Ako našiel svoje povolanie?

Ako najstarší z troch detí som vyrastal v katolíckej rodine v blízkosti známeho letoviska Rimini. Moji rodičia sa angažovali vo farnosti; mama ako katechétka a otec bol hudobne činný nielen pri liturgii, ale aj v kruhu rodiny. Už ako dieťa som mal živý vzťah k Ježišovi, Panne Márii a svojmu anjelovi strážcovi. Presne si pamätám, ako naša babka ukladala do postele mňa a môjho brata Andrea, keď moji rodičia neboli doma. Posadila sa medzi naše dve postele, porozprávala nám nejaký príbeh a modlila sa s nami. Tieto okamihy som miloval. Raz večer, práve keď bola babka s nami, som úplne živo pocítil prítomnosť Ježiša, Márie a môjho strážneho anjela. Od tohto okamihu mi zostalo vo vedomí, že sú stále pri mne. Preto by som chcel povedať, že za dar viery vďačím predovšetkým svojej starej mame. Vždy som túžil založiť si rodinu. Iba moja mama si pamätá na to, keď som ako malý chlapec občas povedal, že raz chcem byť ako don Giorgio, náš farár.

Neskôr, v čase dospievania, sa však táto myšlienka z môjho vedomia úplne vytratila. Svoj voľný čas som väčšinou využíval v práci s katolíckou mládežníckou skupinou a venoval som sa aj hudbe. Už ako osemročný som sa chcel stať bubeníkom, pretože v našej farnosti fungovala kapela, kde ma fascinovali predovšetkým bicie. Moji rodičia mi umožnili naplniť toto želanie, a tak som ako mládežník hrával v rôznych skupinách: vo farnosti počas liturgie, ale aj svetskú hudbu v našej školskej kapele. Keď som mal približne 20 rokov, oslovila ma jedna metalovo-rocková kapela, ktorá chcela vydať hudobný album. S radosťou som súhlasil, pretože to bola šanca dostať sa vyššie. Aj keď som hrával rockovú hudbu, robil som to vždy s Ježišom. Miesto, kde sme cvičili, bolo pod kostolom, preto som aj dostal kľúče od kostola. Pred nácviikom som vždy najskôr pozdravil Ježiša vo svätostánku, chvíľku som sa modlil a prosil som ho, aby mi pomohol technicky sa zlepšiť a dobre hrať. V tom istom roku, keď naša skupina *Silver Lake* vydala svoj prvý album, ja som vstúpil do seminára. Ako k tomu prišlo?

Po maturite na klasickom gymnáziu som mal jediné vysnívané povolanie. Chcel som sa stať fyzioterapeutom; bol som presvedčený, že na to mám patričný talent. Zo 600 uchádzačov pre tento študijný odbor zobrali iba 60 a ja som, žiaľ, medzi nimi nebol. Čo som mal teraz robiť? Fyzioterapeut bolo jediné povolanie, ktoré som si dokázal predstaviť. A tak som začal so štúdiom kinantropológie, teda všetkého, čo sa týkalo pohybovej činnosti ľudského tela. Rátal som s tým, že mi to pomôže vo fyzioterapii, a tak by som mohol zmysluplne využiť čas do ďalších prijímacích skúšok. Okrem toho bola univerzita veľmi blízko, takže som mohol bývať doma, a tým som rodičom ušetril výdavky za ubytovanie. V tom istom roku 2004 som sa dopyčul o tom, že sa v Medžugorí zjavuje Panna Mária, a keďže som sa tam chcel ísť pozrieť, zúčastnil som sa na púti do Bosny a Hercegoviny.

Po návrate domov som pocítil túžbu ísť každý deň na svätú omšu, modliť sa ruženec a s väčšou snahou nasledovať Ježiša. Keď som o tom rozprával svojmu priateľovi Marcovi, zdôveril sa mi, že sa začal modliť modlitby sv. Brigity a s nadšením mi vymenoval všetky prísľuby, ktoré Ježiš spojil s týmito modlitbami. Vtedy mi bolo jasné, že sa to bezpodmienečne musím modliť aj ja! Už 13 rokov sa tieto modlitby denne modlím. Keďže sa ich treba modliť každý deň, musel som si pre Ježiša rezervovať určitý čas. Nemohol som ho ubrať zo štúdia, takže som sa musel vzdať menej podstatných činností, ktoré ma ale stáli veľa času, a to boli predovšetkým počítač a hudba. Bez toho, aby som si to uvedomil, vstúpil týmto spôsobom Ježiš ešte konkrétnejšie do môjho života. Okrem toho som s niekoľkými priateľmi založil modlitbovú skupinu, ako si to priala Panna Mária v Medžugorí.

Spoločne sme sa modlili ruženec a rozprávali sa o našej viere. I keď sme boli na začiatku iba piati, čoskoro sa naša skupina rozrástla na 20 osôb. Snažili sme sa tiež žiť posolstvá Panny Márie: každodenne sa modliť, pravidelne chodiť na svätú spoveď a na svätú omšu, postiť sa a čítať Sväté písmo. Čoskoro to pre nás prestala byť námaha, stalo sa to každodennou potrebou.

Dva roky som teda študoval motoriku v Rimini, až kým ma kamarát nezačal pobádať k tomu, aby som spolu s ním opäť absolvoval prijímacie skúšky na fyzioterapiu v Bologni. V predvečer skúšky som sa modlil k Ježišovi: „*Prosím, daj, aby sme to zajtra obidvaja zvládli, ale ak musíš vybrať, tak vyber môjho priateľa, pretože ja mám aspoň Teba, vieru – on ale nie. Ak by sa to znova nevydarilo, ja sa s tým vyrovnám lepšie ako on.*“

Ježiš ma vypočul: Zo 60 prijatých uchádzačov skončil Michele na 35. mieste, ja na 73. Znova som to nezvládol! Čo teda Ježiš odo mňa chce?

*P*rešiel mesiac a pol, keď mi zrazu zavolali z univerzity v Bologni: „*Niekoľko študentov na štúdium nenastúpilo. Môžete prísť. Boli ste vylosovaný! Ako posledný!*“ Vyzeralo to ako zázrak. Aká radosť! Okrem toho som mohol bývať u môjho priateľa Marca, ktorý je dnes františkánom vo Svätej zemi. Všetko, na čom mi záležalo, som mal nablízku: univerzitu, kostol, športovú halu a obchod s potravinami. Stalo sa pre mňa samozrejmosťou, že som každý deň svojej duši modlitbou ruženca a svätou omšou venoval jednu hodinu a svojmu telu som doprial jednu hodinu športu.

Počas štúdia sme, samozrejme, museli absolvovať fyzioterapeutickú prax v nemocniciach. Takto som bol neustále v kontakte s trpiacimi ľuďmi a často som zažil, že sa mi mnohí zverovali. Preto som si kládol otázku: „*Čo skutočne chcem: pomôcť ľuďom fyzicky alebo im chcem priniesť radosť, ktorá vychádza z viery?*“

Uvedomil som si, že Ježiš mi doteraz dal všetko, o čo som ho prosil; okrem životnej partnerky – hoci som mal veľa pekných priateľstiev s dievčatami. On vedel, čo sa malo stať mojou najväčšou radosťou. A tak vo mne rástla túžba spoznať Božiu vôľu pre môj život. Po prvýkrát som sa ho spýtal: „*Čo odo mňa chceš?*“ Okamžite mi napadla myšlienka, že ma možno Boh chce povolať ku kňazstvu. Pomyslel som si: „*Keď ho nebudem nasledovať ja, ktorý mám s ním taký vrúcny vzťah, tak kto potom?*“ Otázka však bola: *Kde?*

*B*olo u nás zvykom, že sme do farnosti pozývali rôznych hostí, ktorí vydávali svedectvo viery. V tom čase k nám prišli sestry z Rodiny Panny Márie a medzi nimi bola aj sestra, ktorej rodina priniesla z Medžugoria do Civitavecchia (prístavné mestečko asi 70 km od Ríma) malú sošku Kráľovnej pokoja. Táto soška tu potom ronila krvavé slzy. (V našom časopise *Vítazstvo Srdca* číslo 80 sme o tejto udalosti podrobne písali.) Tento zázrak bol Cirkvou uznaný, keď príslušný biskup Mons. Girolamo Grillo pod prísahou vyhlásil, že 15. marca 1995 o 8.15 hod. videl, ako v jeho rukách socha plakala krvavé slzy. A pápež Ján Pavol II. sa pod tento dokument vlastnoručne podpísal. Svätý Otec si dal vtedy priniesť sochu do svojho bytu vo Vatikáne, aby si ju mohol uctiť, pobožkať ju a požehnať. Daroval jej zlatú korunu, ktorú priniesol biskup Grillo a na jej vystretú ruku zavesil ruženec.

Svojím svedectvom mi sestry dali odpovede na mnohé z mojich otázok, a to bolo pre mňa znamenie, že by som mal toto spoločenstvo bližšie spoznať. S niekoľkými priateľmi som šiel na víkend do Ríma, ale táto návšteva ešte nepriniesla žiadne rozhodnutie. Na ďalšej ceste do Medžugoria som spoznal P. Maximiliána, mladého kňaza z Rodiny Panny Márie, ktorý ma fascinoval svojou duchovnou hĺbkou. Videl som, že je mladý a úplne šťastný. Vtedy som si pomyslel: „*Aký je on, chcem byť aj ja. Takto si viem predstaviť svoje kňazstvo.*“ A keďže u Boha neexistujú náhody, bolo pre mňa stretnutie s P. Maximiliánom odpoveďou na moju otázku, kde ma Boh chce mať: v Rodine Panny Márie. Keď som mal príležitosť spoznať duchovného otca spoločenstva, hovoril som mu o svojom príaní a prosil som ho, aby som mohol na nejaký čas prísť do Rodiny Panny Márie. Páter Paul Maria mi povedal: „*Pod' a uvidíš! Môžeš prísť zajtra, o týždeň, o mesiac alebo o rok.*“

V tom okamihu som cítil nielen veľkú slobodu, ale aj veľkú radosť. Bolo to pre mňa potvrdenie, že Ježiš ma chce mať skutočne na tomto mieste. A k tomu som dostal jeho mimoriadnu milosť, že mi nepadlo zaťažko zanechať všetko, čo som dovtedy robil – štúdium, šport, priateľstvá..., aby som ho nasledoval. Aj na hudbu sa už pozerám inak. O týždeň nato, 19. júna 2009, sa začal v Ríme Rok kňazov, ktorý vyhlásil pápež Benedikt XVI. To bolo pre mňa znamením. Na začiatku Roka kňazov

som aj ja chcel začať svoju kňazskú cestu.

Život v seminári v Ríme bol pre mňa úplne nový svet. Seminaristi z rozličných krajín tu žili spolu – mnohé, úplne rozdielne a pre mňa iné, nové kultúry a zvyky. Vlastne všetko tu bolo pre mňa nové. Mnohokrát to boli veľké výzvy, ktoré som dokázal zvládnuť len vďaka modlitbe. A našiel som tam presne tú spiritualitu, ktorú som hľadal: mariánsku a eucharistickú.

I keď nemám skúsenosti s inými seminármi, aby som mohol porovnávať, môžem povedať, že nás tu v Ríme skutočne formoval Pán Ježiš. Mnoho hodín som strávil pred Najsvätejšou sviatosťou, každý deň som mal čas na poklonu, čas byť pri Ježišovi v najsvätejšej Eucharistii. Rozhodujúca bola pre mňa aj rovnováha vo formácii: modlitba, hudba, šport, výchova k lepšiemu chápaniu umenia a krásy, možnosť objaviť a rozvíjať svoje schopnosti a talenty. Toto všetko prispelo k tomu, že roky v kňazskom seminári boli pre mňa obdobím, o ktorom môžem úprimne povedať: Bolo to ako v malom raji.

*P*ri spätnom pohľade môžem len ďakovať všetkým, ktorí mi pomáhali na mojej ceste ku kňazstvu. Mojim rodičom a starým rodičom, ktorí ma vždy podporovali vo všetkých mojich rozhodnutiach, pretože chceli, aby som bol šťastný; mojim súrodencom Andreovi a Lucii za ich darovanú bezpodmienečnú lásku; hlavne však donovi Giorgiovi – on bol pre mňa prvým príkladom kňaza, ktorého som chcel napodobňovať a ktorý ma sprevádzal od krstu až po seminár a pomohol mi pochopiť, ako sa dá viera konkrétne žiť. Chcem ďakovať všetkým tým, ktorí ma sprevádzali duchovne i ľudsky svojou múdrosťou a láskou. Grazie! Ďakujem!

Misionár pre Kóreu

P. Damian Maria sa narodil 19. apríla 1986 v Kyungki-do pri Soule a dostal meno Dongkyu Shin. Vďaka nemeckému misionárovi pátrovi Antonovi Traunerovi, o ktorom podrobne píšeme v nasledujúcom článku, spoznal Rodinu Panny Márie.

*K*eď chcem hovoriť o svojom povolaní, musím začať pri mojej mame a jej viere. Aj ona, ako mnohé iné kórejské ženy, vyrastala v ateistickom prostredí, zatiaľ čo môj otec pochádza z hlboko veriacej evanjelickej rodiny. Otec pracoval pre firmu Samsung, a kto chce mať v takomto prostredí úspech a zaistené stále pracovné miesto, musí firme doslovne zasvätiť svoj život. Domov prichádzal unavený a celkom vyčerpaný, aj to len každý druhý víkend. Mama veľmi trpela osamelosťou, a aj preto – na radu svojej sestry – sa išla raz pozrieť do katolíckeho kostola. Tu spoznala katolícku vieru a dala sa pokrstiť. 28. novembra 1985 sa potom moji rodičia zosobášili v katolíckom kostole a až o viac než 20 rokov neskôr, v roku 2006, konvertoval dokonca aj môj otec na katolícku vieru. Jedného dňa, bol som vtedy ešte dieťa, prišla k nám domov putovná socha Panny Márie Fatimskej, a keďže moja mama k nej pocítila zvláštnu náklonnosť, zasvätila ma Kráľovnej ruženca. Vo svojom vnútornom utrpení a osamelosti čerpala všetku útechu z modlitby. Dokonca som ju videl ako sa dlhé hodiny modlila na kolenách. Tak naučila mňa a moju sestru dávať v živote Boha vždy na prvé miesto. Stalo sa pre nás celkom samozrejme ísť každý deň na svätú omšu a modliť sa ruženec. Moja

mama nám hovorievala: „*Nezúčastniť sa na jednej svätej omši sa rovná strate vzácneho drahokamu.*“ Nekládla na prvé miesto náš úspech v škole, ale záležalo jej predovšetkým na tom, aby sme boli dobrí pred Bohom. Od nej som sa naučil, že to jediné nevyhnutné, čo v živote skutočne potrebujem, je Boh. Preto mi bolo už ako dospelievajúcemu chlapcovi jasné: Bez Boha a bez modlitby nemôžem nič dosiahnuť, ale hlavne nebudem mať pokoj v srdci. V modlitbe som mohol zakúsiť, ako veľmi ma Boh miluje. A keď som nad tým premýšľal, či by ma niekto dokázal milovať tak ako on, bolo mi jasné, že je to nemožné.

K keď som sa na konci môjho štúdia musel rozhodnúť, čo budem v budúcnosti robiť, pomyslel som si: „*Na tomto svete žijem len raz a len krátko. Ako môžem svoj život urobiť hodnotným?*“ Hneď mi prišli na um Ježišove slová: „*Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov*“ (Jn 15,13). Ježiš o tom nielen hovoril a učil, ale to aj žil. A presne to je úloha kňaza, ktorý v nasledovaní Krista dáva svoj život za svoje ovce. Áno, pre toto som chcel žiť!

Ale pre ktoré spoločenstvo som sa mal rozhodnúť? Najdôležitejším kritériom pre mňa bolo, aby to bolo spoločenstvo mariánske. No práve tento charakteristický znak bol pre mňa v spoločenstvách, ktoré som navštívil, príliš málo výrazný. Vtedy som spoznal sestry Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, spoločenstvo, ktoré založil nemecký misionár P. Anton Trauner, pochádzajúci z diecézy Augsburg v Nemecku. Práve medzi nimi som našiel túto živú lásku k Panne Márii, ktorú rozvíjali v duchu posolstiev z Fatimy. Preto som sa pripojil k ich mládežníckej modlitbovej skupine, ktorá sa stretávala každú sobotu pri adorácii, modlitbe ruženca, svätej spovedi a svätej omši. Spolu sme hovorili o našich ťažkostiach, vzájomne sme sa povzbudzovali a prehlbovali si vedomosti o viere. To nás veľmi spájalo a cítili sme k sebe navzájom hlbokú lásku. Tu som spoznal aj môjho terajšieho spolubrata P. Sanghee, ktorý vtedy ešte študoval fyziku.

P. Trauner mal už 85 rokov, keď som sa s ním vtedy po prvýkrát osobne stretol. Spoznal som v ňom kňaza, ktorý túžil po znovuzjednotení Severnej a Južnej Kórey možno viac ako všetci Kórejčania. S týmto úmyslom neúnavne všade šíril posolstvá z Fatimy. Bol som si hneď istý, že sa mu môžem zdôveriť. Časom som pochopil, že všetko to dobré náboženské, čo som doma spoznal, ako napr. slávenie piatich prvých sobôt k úcte Nepoškvrneného Srdca Panny Márie alebo aj lásku k milosrdnému Ježišovi – to všetko malo svoj pôvod u P. Traunera. Nakoniec to bol práve on, kto mi odporučil vstúpiť do Rodiny Panny Márie, aby som potom neskôr pokračoval v jeho misii v Kórei.

A keď som toto spoločenstvo vôbec nepoznal, rade pátra Traunera som úplne dôveroval a modlil som sa k sv. Jozefovi, aby ma na mojej ceste povolania sprevádzal. P. Paul Maria Sigl, ktorého s pátrom Traunerom spájalo priateľstvo, mi dovolil vstúpiť do predseminára v Ríme, avšak predtým som sa mal naučiť taliansky a anglicky. Tak som sa na moju cestu pripravoval v jazykových kurzoch. Zo všetkých strán ma odhovárali od štúdia v Európe. Ale ja som sa modlil a všetko som zveril Panne Márii. Konečne prišiel deň môjho odchodu. Bolo to 28. februára 2007. Moja rodina a príbuzní plakali nielen preto, že sa so mnou lúčili, ale hlavne preto, že nevedeli, či sa ešte niekedy vôbec uvidíme. Medzi príbuznými bola aj moja sesternica. Ako deti sme snívali, že jedného dňa budeme spolu pôsobiť vo farnosti ako kňaz a rehoľná sestra. A teraz ma musela nechať odísť. Avšak netrvalo dlho a aj ona našla svoju cestu do Rodiny Panny Márie ako apoštolská sestra.

Sr. Marie Johan, predstavená Spoločnosti sestier Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, mi na rozlúčku darovala malú sošku sv. Jozefa, čo bolo pre mňa znamením, že moju prosbu, aby ma sprevádzal, vypočul. Po 12-hodinovom lete som dorazil do Ríma. Bratia Rodiny Panny Márie prišli po mňa a odviezli ma – do *Casa San Giuseppe* – do Domu sv. Jozefa! A bolo to v predvečer mesiaca marec, ktorý je zasvätený sv. Jozefovi!

Mohol som Bohu len ďakovať. Od začiatku som sa v Rodine Panny Márie cítil ako doma aj napriek tomu, že všetko bolo celkom iné ako u nás v Kórei. Atmosféra modlitby, poklona pred Najsvätejšou sviatosťou, modlitba ruženca a láska k Panne Márii, ktorú som zažil u bratov a sestier, z nás vytvorili harmonickú rodinu, aj keď sme boli rozdielni, úplne rozdielni!

Po roku a pol duchovnej formácie som spolu so seminaristami našej duchovnej rodiny študoval filozofiu a teológiu v Ríme. S veľkým zármutkom som musel štúdium na 2 roky prerušiť a absolvovať vojenský výcvik v Kórei. Aj keď to bolo pre mňa veľmi ťažké obdobie – vojenský výcvik v Kórei naozaj nie je žiadnym pôžitkom – skúsenosti, ktoré som získal, mi veľmi pomohli. Aký som len bol šťastný, keď som sa konečne mohol vrátiť do Ríma; opäť som sa mohol pravidelne modliť a okolo seba som mal láskyplnú atmosféru, ktorú vytvárali naši bratia a sestry! Teraz ma čaká veľmi zodpovedná úloha: Ako kňaz sa mám vrátiť do Južnej Kórey a tam prinášať ľuďom lásku k Bohu a k Panne Márii.

Z celého srdca Vás prosím, milí čitatelia, aby ste do Vašich každodenných modlitieb zahrnuli aj nás kórejských misionárov. Odvdáčime sa Vám našim požehnaním.

Apoštol pokoja

V Južnej Kórei 14. októbra 2017 zomrel 95-ročný nemecký misionár P. Anton Trauner, apoštol pokoja našich dní. Takmer 60 rokov sa vo východnej Ázii neúnavne zasadzoval za potreby ľudí a za šírenie posolstva Fatimy.

Tento hlboko mariánsky kňaz túžil, možno viac ako samotní Kórejčania, po opätovnom zjednotení kórejského národa rozdeleného komunizmom.

Vo vlastnej krajine je takmer neznámy, no katolíci v Južnej Kórei, ba aj za jej hranicami, si pátra Antona hlboko vážili a milovali ho ako svätca.

 duševnenému a všestranne nadanému športovcovi by v mladosti ani len na um neprišlo stať sa kňazom, a už vôbec nie v Kórei. Anton, ktorý sa narodil v roku 1922 v Nemecku v švábskom Wertingene, miloval hory a slobodu; viera pre neho veľa neznamenal. Hlboko veriacou však bola jeho matka Karolína, ktorá si veľmi priała, aby sa jej jediný syn stal kňazom. P. Anton bol neskôr presvedčený: „*Moja matka sa modlila a moje kňazské povolanie vybojovala.*“ Na gymnázium, kde Anton študoval, prišli v roku 1940 noví študenti, keďže národní socialisti zavreli školu misijných benediktínov v St. Ottilien. Jeden z týchto chlapcov priviedol Antona bližšie k viere a on pod jeho vplyvom začal čítať knihy o Ježišovi. „*Úplne to zmenilo môj život. Po ukončení školy som si bol istý, že sa chcem stať kňazom.*“ Najskôr však musel Anton Trauner ako mladý rádiatelegrafista zažiť hrôzy vojenského ťaženia v Rusku. V roku 1945 sa dostal do ruského zajatia a takmer štyri roky prežil na nútených prácach v Juhoslávii. Práve tam od jedného spoluväzňa po prvýkrát počul o mariánskych zjaveniach vo Fatime. „*Čo ma hlboko dojala, bolo posolstvo, že Rusko sa obráti.*“

Po návrate do vlasti vstúpil Anton do augsburského kňazského seminára, kde sa Fatimou hlbšie zaoberal. Okrem toho mu jeden priateľ daroval traktát O pravej úcte k Panne Márii od sv. Ľudovíta z Montfortu a odporučil mu, aby sa celkom zasvätil Panne Márii. Práve cez túto knižočku Anton objavil „svoju“ mariánsku cestu.

*P*očas študentskej seminárnej púte do Ríma v roku 1951 navštívil Anton Trauner aj Assisi. 28-ročný Anton, zasiahnutý milosťou tohto miesta, úpenlivo prosil sv. Františka: „*Aj ja sa chcem stať apoštolom pokoja!*“ Na druhý deň však zažil čosi, čo ovplyvnilo ďalšie roky jeho života. Vo vlaku cestou do Ríma stretol istú študentku a zaľúbili sa! Jeho priateľ mu poradil: „*Celkom sa zver Panne Márii a uč sa od nej, keď chceš vo svojom živote dosiahnuť niečo naozaj veľké.*“ Anton nezvládol ťažký vnútorný boj odlúčiť sa od dievčaťa a tak sa psychicky zrútil. Musel byť hospitalizovaný. Avšak práve počas trojtýždňového pobytu na klinike zažil zvláštne uzdravenie: „*Dovtedy som bol do istej miery otrokom ľudského obdivu,*“ priznal sa bývalý športovec. Ale až teraz, keď bol celkom na dne, dokázal prekonať túto nekňazskú slabosť. Mal podlomené zdravie, a preto ho predstavení už nechceli pripustiť ku kňazskej vysviacke. A tak pôsobil Anton Trauner štyri roky vo svojej vlasti ako učiteľ a katechéta. Až neskôr ako misionár spätne pochopil, že táto „obchádzka“ bola nutná, „*ináč by som sa nikdy nedostal do Kórey.*“ Páter Sieberz, nemecký misionár, navštívil v roku 1956 farnosť, kde žil Anton Trauner. Páter Sieberz patrila medzi tých, ktorí prežili zrušenie benediktínskeho opátstva Tokwon v Severnej Kórei. Vnimal Antonovu ťažkú situáciu a povedal mu: „*Príď do Kórey, tam potrebujeme kňazov.*“ P. Sieberz zariadil všetko tak, že Anton Trauner bol ako 35-ročný 27. apríla 1958 v Ingolstade vysvätený za kňaza nemeckým misijným biskupom z Číny.

*K*rátko nato novokňaz Anton nastúpil v Brémach na japonskú nákladnú loď a po šesťtýždňovej plavbe dorazil v júli 1958 do prístavu Busan na južnom pobreží Kórejského polostrova. Na prednú časť lode páter Trauner nenápadne pripevnil zázračnú medailu, aby tým vyjadril: To Panna Mária ma priviedla do Kórey!

P. Anton patrila medzi prvých nemeckých misionárov, ktorí prišli po kórejskej vojne (1950 – 1953) do Južnej Kórey. Našiel tu chudobnú krajinu, kde z dnešného vyspelého hospodárstva nebolo ešte nič vidieť a mesto Busan bolo plné utečencov z komunistickej Severnej Kórey. O krajine a jazyku nevedel vôbec nič, prvé kórejské vety ho naučil jeden študent. Jedlo bolo tiež viac než nezvyčajné. Dokonca ochorel na týfus. Takže začiatky boli pre P. Traunera skutočne ťažké, hoci práve on neskôr vždy hovoril, že už dokonca rozmýšľa a cíti ako Kórejčan.

Cirkevná obec, ktorá ho privítala, bola malá a slabá, ale mala silnú vieru a bola dynamická; veriaci boli ľuďmi modlitby! Práve pri prístave Busan mu už o rok neskôr bola zverená prvá farnosť medzi severokórejskými utečencami, z ktorých len veľmi málo bolo pokrstených. Tých niekoľko katolíkov sa však aj za cenu veľkých obetí rozhodlo postaviť farský kostol: „*Mnohí z mojich veriach vtedy predali svoje cennosti, aby mohli financovať stavbu kostola.*“

P. Trauner už od začiatku so zápalom pomáhal, kde sa len dalo. Nepretržite organizoval humanitárnu pomoc z Ameriky a z Nemecka, navštevoval núdznych, veriach i neveriach, chorých prevážal do nemocnice a mladým ľuďom, čo boli bez peňazí, platil školné. To sa veľmi rýchlo rozšírilo a už čoskoro si ho Kórejčania vážili ako svojho „*otca chudobných*“.

Páter Trauner v roku 1962 s prezieravosťou a veľkou dôverou založil pre vojnové siroty detský domov, ktorý sa neskôr po celej krajine stal známym ako Dom lásky. Keď mu v roku 1965 nemecký majiteľ továrne poslal desať šijacích strojov, páter Trauner v tom videl znamenie založiť Han-dok, učňovskú školu pre dievčatá. V roku 1976 pribudla nemecko-kórejská škola a už o rok neskôr aj budova pôrodnice v Busane, kde boli takmer zdarma ošetrované prevažne chudobné ženy a kde prišlo na svet už viac ako 20 000 detí!

P. Anton Trauner si bol vždy vedomý toho, že všetko, čo dosiahol, bolo Božie dielo. Na otázku, čo najviac ovplyvnilo jeho pôsobenie, jednoducho a úprimne odpovedal: „*Spojenie s Pannou Máriou, to, že som jej synom a jej sa dávam k dispozícii, dôverujem jej vedeniu a všetko, čo prichádza, prenechávam jej.*“

*D*ňa 15. augusta 1964 založil páter Trauner Svetový apoštolát Fatimy v Kórei. Pochopil totiž, že Fatima je kľúčom k opätovnému zjednoteniu Severnej a Južnej Kórey. A to bol najväčší úmysel jeho srdca! Prosbu Panny Márie vo Fatime o modlitbu za obrátenie Ruska rozšíril o Severnú Kóreu. Ako Nemec neúnavne pripomínal Kórejčanom zázrak pádu Berlínskeho múru a znovuzjednotenie Nemecka, pretože v srdciach Kórejčanov, ktorým hrozilo, že budú zaťažené blahobytom, bolo potrebné živiť nádej v znovuzjednotenie ich krajiny prostredníctvom modlitby. Páter Trauner rád hovorieval: „*Modlitba je naša jediná zbraň. Verím, že skrze modlitbu dosiahneme zjednotenie Kórey bez krviprelievania. Veď to je Božia vôľa, aby sa kórejský národ, teraz rozdelený, znova zjednotil.*“ V pohľade na Severnú Kóreu bol páter Trauner presvedčený: „*Táto krajina potrebuje matku, aby našla cestu k Bohu. Mária je matkou celého sveta. Keď ju prijmeme a necháme sa ňou viesť, povedie nás po ceste pokoja – ale skrze kríž!*“

A tak začal P. Trauner počnúc rokom 1974 vždy 13. mája zhromažďovať tisícky veriacich na tzv. fatimskú svätú omšu a verejnú modlitbu za ľudí v Severnej Kórei, a to v bezprostrednej blízkosti hraníc so Severnou Kóreou pri meste Imjingak. Počas štyridsiatich rokov zvolával tento neúnavný apoštol Fatimy svojich juhokórejských veriacich na tieto modlitbové stretnutia pod holým nebom, až kým 7. mája 2015 mohol zažiť takmer zázračné vypočutie modlitieb: posviacku Fatimského kostola pokoja pri Imjingaku v demilitarizovanom pásme (pás zeme dlhý 248 km a široký 4 km), len kúsok od hranice so Severnou Kóreou. Dostať povolenie na stavbu kostola uprostred vnútrozemskej pohraničnej oblasti bolo enormne ťažké. Až list adresovaný ministrovi obrany priniesol konečne vytúžený súhlas. „*Jednoducho som nemal iný sen ako tento: aby Panna Mária premenila túto komunistickú krajinu na Boží ľud!*“

Na sviatok Zvestovania Pána v roku 1986 založil páter Trauner, i keď so značnými ťažkosťami, vlastné Spoločenstvo sestier Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Toto spoločenstvo sa mu v jeho fatimskom apoštoláte stalo nenahraditeľnou oporou, a to predovšetkým prostredníctvom modlitby.

Pre pátra Traunera muselo byť na sklonku jeho života veľkou útechou, že svojich duchovných synov, ktorých poslal na štúdiá do Ríma, aby mohli pokračovať v jeho misii, mohol ešte vidieť jedného ako kňaza, druhého ako diakona. Pre pátra Sanghee M., ako aj pre novovysväteného pátra Damiana M. bol páter Anton Trauner od začiatku vzorom mariánskeho kňaza: „Keď sme mali problémy, stačilo ísť za ním a vidieť, ako všetko očakával od Panny Márie. ‚Svätá Matka Mária‘, ako ju oslovujeme v Kórei, bola pre neho všetkým. Spôsob, akým sa vyjadroval, bol veľmi jednoduchý, ale z toho, čo hovoril z presvedčenia svojho srdca, bolo cítiť zvláštnu silu milosti.“ Aj mnohí iní to dosvedčili. Kórejčania v prístavnom meste Busan ho nazývali „svätý muž s modrými očami“.

P. Anton Trauner zomrel 14. októbra 2017 v meste Busan, práve na svoje 95. narodeniny. V tom čase vo Fatime, ktorá leží 14 000 km západne od Kórey, bol ešte 13. október, presne 100. výročie posledného zjavenia Kráľovnej ruženca, ktorej páter Trauner zasvätil ako apoštol Fatimy celé svoje kňazské pôsobenie. Pohrebnej svätej omši v katedrále v meste Busan predsedal diecézny biskup, prítomní boli ďalší dvaja biskupi, vyše 200 kňazov a 4000 veriacich.

„Staň sa hostiou!“

Od Ježiša, najvyššieho Velkňaza, sa človek učí, ako môže byť utrpenie pretvorené na lásku. Na takejto „vysokej škole lásky“ intenzívne študuje 53-ročný český dominikánsky terciár páter Filip Maria Antonín Stajner. Ťažko chorý kňaz nemôže už t14 rokov slúžiť svätú omšu. I napriek tomu je pre neho život nanajvyšším cenným darom.

K keď sa v roku 2000 P. Filip dozvedel o svojej chorobe, amyotrofickej laterálnej skleróze (ALS), mal iba 36 rokov. Pri tomto nevyliciteľnom, smrteľnom neurodegeneratívnom ochorení centrálnej nervovej sústavy, mozog nie je schopný ovládať väčšinu svalov. P. Filipovi bolo jasné: Časom nebude môcť nielen rozprávať, ale ani prehĺtať a jesť, dokonca ani samostatne dýchať a zostane úplne paralyzovaný. Napokon ho čaká smrť udusením. Jeho reakcia na diagnózu však bola udivujúca: „Ako kňaz som často premýšľal o chorobe a smrti a často som o tom rozprával chorým alebo zomierajúcim a ich príbuzným, v kostole i na pohreboch. A keď som sa dozvedel moju diagnózu, prvým pocitom bola radosť! Áno, radosť, že Boh zhliadol na mňa. Veď nie nadarmo sa hovorí, že koho Pán Boh miluje, toho krížom navštevuje.“ Spočiatku to P. Filip celkom dobre zvládal aj sám, avšak po necelom roku už takmer nedokázal chodiť. Pri poruchách rovnováhy, ťažkostiach s dýchaním a nespavosti si uvedomil, že potrebuje niekoho, kto by sa o neho natrvalo dokázal postarať. V roku 2002 teda poprosil o pomoc členku laického spoločenstva Máriina légia pani Jaromíru Machovcovú, ktorú poznal zo spovednice. A ona hneď súhlasila. „Lekári mu nedávali viac ako tri mesiace života. Tak som si ho, už viac-menej zomierajúceho, vzala k sebe a snažila som sa pre neho vytvoriť kresťanské prostredie. Aspoň tu sa mal páter cítiť ako doma a mal zároveň možnosť byť s farníkmi.“ Ale vďaka neuveriteľnej životnej sile chorý páter nezomrel. „V prvých rokoch si presne našťudoval priebeh choroby a získal poznatky o svojich telesných funkciách,“ hovorí Jaromíra. „Do detailov mi opísal svoje duševné stavy a všetko, čo sa v dôsledku choroby deje v jeho tele. Dal mi jasné pokyny, čo v ktorej situácii treba robiť. Vlastne si ma za tie roky sám vyučil za ošetrovatelku.“ Vedomie, že choroba mu časom znemožní komunikáciu, mu prekážalo najviac. No napriek tomu si dokázal poradiť. Predvídavo vymyslel metódu na spôsob „očnej reči“. Rozdelil abecedu do štyroch riadkov, z nich mu dá ošetrovatelka najskôr na výber, potom postupne ukazuje jednotlivé písmenká a P. Filip potvrdí svoj výber žmurknutím. Jaromíra tak postupne skladá písmená do slov a viet. Pre zdravotnú starostlivosť platia čísla. Napríklad päťka znamená vymeniť vankúš pod hlavou, iným číslom pacient žiada utrieť sliny alebo natiahnuť ruky. Jaromíra mu vie doslova a v pravom slova zmysle želaní vyčítať priamo z očí a – ako P. Filip vďačne zdôrazňuje: „Pri ošetrovaní je opatrná, mimoriadne skúsená a skutočne vynaliezavá.“

V roku 2005 sa chorý náhle začal dusiť a v dôsledku zástavy srdca nastala klinická smrť. Lekárom sa ho však podarilo zachrániť, napojili ho na pľúcny ventilátor a oživilo ho. Jaromíra si spomína: „Na intenzívke som sa ho spýtala: ‚Naozaj chcete pokračovať v živote aj za takýchto podmienok? Trvalo napojený na ventilátor?‘ Očami mi dal vyrozumieť, že áno. Že sa chce vrátiť do domácej opatery. To bolo pre mňa rozhodujúce.“

Jaromíra, ktorá sa rada a veľa modlí, sa vzdala svojej práce a odvtedy sa na plný úväzok, prakticky

24 hodín denne, stará o P. Filipa. „Na pátrovi je strhujúca jeho opravdivosť. Taký život naozaj stojí za to žiť! Choroba ho celkom prekvapila, ale nenechal sa ňou prevalcovať. Vidí, počuje a myslí úplne normálne; vnútorné orgány taktiež pracujú. Jeho deň sa začína väčšinou ráno o piatej rannou hygienou a „raňajkami“ cez sondu. O tom dokáže P. Filip aj zažartovať: „Aká je to výhoda, že mi „pečené holuby“ vletia rovno do žalúdka. A keď mu to bolesti dovoľia, pracuje, modlí sa a číta často až do polnoci.“

Navštevujú ho rodičia, súrodenci s rodinami, mnohí priatelia, kňazi, ľudia hľadajúci radu a útechu, ľudia zblízka i zďaleka. Z viacerých cudzích rečí P. Filip dokonca preložil niekoľko duchovných kníh. Očnou komunikáciou diktoval ich preklad Jaromíre. Posledné dva roky mu je pri tvorení slov a viet nápomocný počítač. Očným zameraním a žmurknutím na vybrané písmenko veľkej klávesnice na monitore môže postupne „písať“ slová, ktoré počítač nahlas číta. Takýmto novým spôsobom P. Filip „komponuje“ vety a e-maily.

„Nakoľko sám nemôžem kázať a slúžiť svätú omšu, veľmi rád píšem kázne, ktoré posielať priateľom a známym alebo ich dám na internet. Ak sa na mňa obrátia ľudia písomne, s radosťou im pomôžem ako kňaz a dušpastier.“ – „Keď k nemu prídu na návštevu chorí so svojimi vlastnými problémami a vidia, ako on sám veľmi trpí, vtedy často celkom stíchnu,“ dopĺňa Jaromíra. „Počas dňa sa veľa modlí a vo voľných chvíľach počúva Nový zákon a životopisy svätých, ktoré má nahraté na CD.“

Hoci lekári predpovedali P. Filipovi Stajnerovi „rýchlu smrť“ (najneskôr po roku a pol už nemal byť na tejto zemi), napriek tomu žije so svojou diagnózou už 17 rokov a za tú dobu nestratil nič zo svojho humoru!

Počas Adventného obdobia r. 2017 bol P. Filip Maria Antonín Stajner – aj napriek zlému telesnému stavu – ochotný odpovedať na niekoľko našich otázok cez e-mailové interview.

Keď ste sa dozvedeli o Vašej chorobe, reagovali ste radostne. To je obdivuhodné! Prečo sú pre Vás bolesti a choroba dôvodom na radosť?

P. Filip: Tu na zemi sa nedá milovať bez utrpenia. Prial som si milovať Boha z celého svojho srdca a v chorobe som spoznal vypočutie mojich modlitieb.

Aký význam má pre Vás, chorého kňaza, Pánova prítomnosť? Čo pre Vás znamená?

P. Filip: Najstrašnejšou formou utrpenia je opustenosť. V izbe mám vždy pri sebe Najsvätejšiu sviatosť a denne do úst prijímam niekoľko kvapiek predrahej Kristovej krvi. Eucharistický Pán je zmyslom celého môjho života a môjho kňazstva.

Už 17 rokov ste pripútaný na lôžko. Ako žijete svoje kňazstvo?

P. Filip: Často si pripomínam slová môjho biskupa počas kňazskej vysviacky: „A ty sám sa staň *HOSTIOU!*“ A tak sa každý deň modlím svoje „Per ipsum, et cum ipso, et in ipso – Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi.“ Aj keď to nevyslovím nahlas.

Pochopili ste počas týchto 17 rokov niečo hlbšie pre Vaše kňazstvo?

P. Filip: Takémuto utrpeniu sa dá rozumieť, iba ak chápeme skutočnosť „spoluvykúpenia“ a to, že človek môže byť „spoluvykupiteľom spolu s Vykupiteľom“. Ale aj pre mňa samého je to veľké tajomstvo viery. Preto sa už 53 rokov priúčam pokore a ešte stále som sa to dostatočne dobre ne-

naučil. Hovorí sa, že pýcha zomiera až pol hodinu po našej smrti. Avšak chorobu a bezmocnosť môžem veľmi dobre využívať ako vysokú školu pokory, lebo na to, aby sa človek nechal obsluhovať, je potrebná oveľa väčšia pokora než na to, aby sám slúžil.

Akú úlohu má vo Vašom kňazskom živote Panna Mária?

P. Filip: Pannu Máriu milujem už od detstva, zvlášť kvôli Fatime. Ešte od študentských čias si ju uctievam pod titulom Spoluvykupiteľka, a jej úlohu spoluvykupiteľky s Kristom dnes chápem ešte oveľa lepšie. Jej misia spoluvykupiteľky sa mi objasňuje aj vďaka mojej ošetrovateľke Jaromíre. Stará sa o mňa vo svojom dome už vyše 15 rokov; trpí spolu so mnou a so mnou obetuje moje utrpenia; vnútorne i navonok. Nepretržite mi je k dispozícii. Za celé tie roky nemala nikdy ani dovolenku, ani duchovné cvičenia.

Čo robíte, keď ste fyzicky a duševne celkom na dne?

P. Filip: Vždy sa modlím ruženec. A keď nie som schopný modliť sa, vtedy len v duchu opakujem: „Ježiš, milujem Ťa. Mária, milujem Ťa,“ a v každej situácii sa utešujem: Dopustil to dobrotivý Boh. Alebo myslím na slová sv. Pavla v liste Korinťanom (1 Kor 10, 13): „...Boh je verný. On vás nedovolí skúšať nad vaše sily, ale so skúškou dá aj schopnosť, aby ste mohli vydržať.“

Nikdy som si nežiadal, aby odpojili prístroje. Nie, taký bezočivý veru nie som, aby som sa svojvoľne chcel postaviť pred Boží súd. Ale či som si niekedy prial, aby sa už skončili telesné a duševné utrpenia? To veru áno!

Považujete za svoju úlohu aj plnenie nejakej vnútornej misie, neviditeľného apoštolátu?

P. Filip: Pravdaže. Často počas dňa dvíha Jaromíra moju ruku na požehnanie a veľa sa spolu modlíme. Mám veľmi rád aj tiché nočné hodiny. Keďže toho veľa nenaspím, rozprávam sa v noci s Bohom a modliac sa putujem po celom svete. Z toho sa teším.

Vnímate Vašu bezmocnosť, znášanie a obetovanie všetkých bolestí, to, že ste vydaný napospas trápeniu, ako súčasť Vášho kňazského pôsobenia?

P. Filip: Samozrejme! Áno! Aj keď pocit absolútnej závislosti od pomoci druhých sa naozaj len veľmi ťažko znáša. No láska tých, ktorí sa o mňa starajú, mi – našťastie – dodáva istotu.

Ak mám byť úprimný, pranie stáť ešte raz pri oltári, to by som veru mal! Kázať vlastnými ústami a slúžiť dušiam ako dobrý pastier! Ale Ježiš Kristus je tým jediným, kto rozhoduje o tom, ako mám slúžiť. Celým svojím srdcom mu vravím: Áno!

Povedali by ste, prosím, našim čitateľom ešte nejaké slovíčko na záver?

P. Filip: Všetkým čitateľom rád udeľujem moje kňazské požehnanie.

P. Filip M. A. Stajner

Kňazská rodina

Stále viac pociťujeme nedostatok kňazských povolaní. Na túto situáciu nám náš Pán dal jedinú odpoveď: „Proste Pána žatvy!“ (Lk 10, 2). Rodina Sieversových z Westfálska v Nemecku je príkladom, ako prirodzene dozrievajú kňazské povolania v rodine, ktorá sa modlí. Hoci rodičia boli spočiatku evanjelikmi, piati z deviatich detí sa stali katolíckymi kňazmi, medzi nimi farár Gerhard Sievers, ktorého sme navštívili v novembri 2017.

Jeho otec, westfálsky lekár MUDr. Eberhard Sievers, bol pokrstený v evanjelickej cirkvi, no svoju vieru nepraktizoval ani on, ani jeho žena Irma. Bez jej vedomia sa však práve on stále viac približoval ku katolíckej viere. Nakoniec sa stretol s významným konvertitom Heinrichom Spaemannom, ktorý v roku 1941 priviedol tohto 30-ročného muža do Katolíckej cirkvi. Jeho žena bola týmto jeho rozhodnutím tak zhrozená, že šesť týždňov s ním neprehovorila ani slovo, mali „tichú domácnosť“. Potom prišiel rozhodujúci 2. júl 1943, sviatok Návštevy Panny Márie. Štvorročný Gerhard, druhorodený syn, sa hral na balkóne ich bytu na druhom poschodí. Pri hre vyliezol na zábradlie a držal sa pritom šnúry na bielizeň, napnutej nad jeho hlavou. Šnúra sa pretrhla a chlapec sa zrútil na zem zo šesťmetrovej výšky.

Keď ho matka našla ležať v krvi so zlomeninou lebky, od strachu a celá bez seba sa modlila: „Milý Bože, keď sa náš chlapec uzdraví, stanem sa katolíčkou!“ Gerhard sa naozaj vyliečil a Irma Sieversová prestúpila ešte v ten istý mesiac do Katolíckej cirkvi; dva roky po svojom manželovi. Sviatok Návštevy Panny Márie doživotne pevne spojil matku so synom. Stal sa dňom ich vzájomného kontaktu – práve v tento deň nikdy nechýbal list, telefonát alebo osobná návšteva: „Ďakoval som jej za bolesti, ktoré pre mňa vytrpela pri pôrode a ona ďakovala mne za bolesti, ktoré som ja vytrpel za jej obrátenie. Bolesťný pôrod bol teda obojstranný, duchovne i telesne. Áno, to bola vtedy skutočne ťažká rana. No práve ňou sa začal intenzívny príbeh viery našej rodiny.“

Ešte ako snúbenci navštívili rodičia v roku 1936 Drážďany, kde sa nachádza slávna Sixtínska Madona. Jemné stvárnenie Matky Božej s dieťaťom tak hlboko zapôsobilo na lekára, že v múzeu pred obrazom zostal stáť pol hodiny. Toto stretnutie bolo snáď prvým semienkom, ktoré v duši lekára dalo vyklíčiť túžbu stať sa katolíkom. Obraz Sixtínskej Madony visel po desaťročia v dome rodiny Sieversových, potom nad smrteľnou posteľou otca a nakoniec si ho vybrali aj na spomienkový obrázok na jeho pohrebe.

Heinrich Spaemann sprostredkoval doktorovi Sieversovi jasné chápanie všeobecného kňazstva všetkých pokrstených, predovšetkým však kresťanskej rodiny ako „domácej cirkvi“, kde sa vedome slávi cirkevný rok a kde sa žije a ďalej odovzdáva láska a viera. A rodina sa stále viac rozrastala. „Moji rodičia sa rozhodli: Každé dieťa, ktoré nám bude zverené, prijmem.“ Po deviatich chlapcoch, z ktorých posledný zomrel v útlom veku, prišlo ako desiate dieťa na svet dievčatko, ktoré dostalo meno Mária. Farár Sievers rozpráva: „Stredobodom nášho veľmi jednoduchého rodinného života bol Boh. Rodinný stôl bol miestom, kde sa modlilo. Každý večer – či s klavírom alebo bez neho – sa spievalo a modlili sme sa ruženec. Čítali sme si z Biblie a modlili sme sa vlastnými slovami,

čo bolo vtedy pred koncilom veľmi nezvyčajné. Dnes by sa niečo také mohlo nazvať domácou pobožnosťou. Aj katechéza sa diala doma. Keď som šiel do školy, už som poznal najdôležitejšie príbehy o Ježišovi. Pribeh latinskej omše som ovládal natolko, že som vedel všetky odpovede. A poznal som tiež tých najdôležitejších svätých. My deti sme nikdy nevychádzali ráno z domu a nešli večer do postele bez toho, aby sme nedostali od rodičov požehnanie so svätenou vodou.“

Všetkých deväť súrodencov šlo pred piatym rokom života k prvému svätému prijímaniu. „To potom malo za následok silnú eucharistickú zbožnosť, takže sme ako žiaci chodili na svätú omšu aj počas týždňa.“ Matka viedla pre svoje deti dokonca spovedný kalendár. Aby sa príliš nepredĺžilo časové rozpätie medzi posledným prijatím sviatosti, niekedy láskavo niektoré z detí napomenula: „Naposledy si bol na spovedi pred troma týždňami. Nechcel by si znova ísť?“

takejto rodinnej klíme preniknutej vierou, v ktorej sa deti cvičili vo vzájomnej službe v láske a sebazaprení, klíčila v niektorých chlapcoch už veľmi skoro túžba po kňazstve.

„Nikdy som nemal inú vážnu túžbu ako stať sa kňazom. Dozrievala vo mne medzi siedmym a desiatym rokom života, keď som bol miništrantom, a odvtedy sa nikdy viac nezmenila. Bez veľkého boja a pochybností sa stále ďalej rozvíjala a rástla. U mojich bratov, ktorí sa rovnako stali kňazmi, to tiež muselo byť podobné. Pritom sme sa o tejto téme v rodine nikdy nerozprávali.“

Ako prvý vstúpil najstarší Ernst do spoločnosti Misionárov Afriky, k tzv. Bielym otcom (zakladateľom bol francúzsky kardinál Charles Lavigerie), ktorých spoznal na internáte. Pôsobil 40 rokov ako kňaz v Ghane a v Ugande.

„Jeho povolanie,“ hovorí Gerhard Sievers ako druhý najstarší, „bolo pre mňa akoby otázkou, či nie som aj ja určený pre misijnú službu. No vnútorná odpoveď znela jednoznačne: „Nie, zostaň v diecéze Münster!“

Tak sa Gerhard na jar roku 1959 nasťahoval do tamojšieho kňazského seminára. Krátko predtým rodina spoznala pomerne nové hnutie Fokoláre (zakladateľka Chiara Lubichová), v ktorom sa s odúševnením angažoval ich tretí syn. Už deň po svojej maturite vstúpil do tohto laického spoločenstva a dnes žije ako kňaz fokolarín vo Švajčiarsku. Gerhard sa chcel uistiť, či sa jeho brat „nechytil na lep nejakej sekty“, a preto sa zameral na toto hnutie, dôkladne si ho preveril – a sám sa „nakazil“ láskou a spiritualitou, ktorú tam našiel. Avšak až v júni 1966, poldruha roka po svojej kňazskej vysviacke, sa tiež rozhodol stať sa kňazom fokolarínom.

Štvrtý syn pokračoval v otcových šlapajach a študoval medicínu. Ludwig, piaty z chlapcov Sieversových, sa zoznámil so spoločnosťou Malých bratov Ježišových bl. Charlesa de Foucaulda a stal sa kňazom v Japonsku. Jozef, šiesty, študoval judaizmus, stal sa takisto kňazom hnutia Fokoláre a dnes v Ríme pôsobí v oblasti pre náboženské vzťahy so Židmi. No ako na to reagovali rodičia, keď sa jeden syn za druhým vydávali na cestu ku kňazstvu? „Mojí rodičia sa tomu tešili. Chceli predsa žiť pre Boha a v našich povolaniach videli ovocie tejto svojej túžby.“ Dokonca Mária, ich jediná dcéra, sa stala pastorálnou referentkou v známom katolíckom pútnickom meste Kevelaer. „Keď matka slávila 90. narodeniny, pri svätej omši koncelebrovalo päť z jej synov.“

V rodine Sieversových vládol skutočne výnimočný kňazský duch. To sa potvrdilo v roku 1986. Božím riadením sa z obývačky v ich rodinnom dome, kde rodina strávila veľa času pri modlitbách, stala kaplnka prvého hospicu v Nemecku. Keď sa totiž otec Sievers ako 75-ročný vzdal ambulancie a nevedel, čo urobiť s veľkým domom v meste Recklinghausen, nečakane prišla prosba z neďalekej Nemocnice sv. Alžbety. Vedenie nemocnice hľadalo vhodné priestory na zriadenie hospicu. „V mojom rodičovskom dome do dnešného dňa zomrelo 3000 ľudí. Keď jeden z nás kňazov prišiel domov, mohol tam slúžiť sv. omšu.“

Zvlášť dojímavé je, že v hospici obaja rodičia Sieversoví dostali doživotné právo pobytu a obaja tam svoj život aj ukončili. Farár Sievers mal to šťastie, že v roku 1992 tesne pred otcovou smrťou slúžil sv. omšu pri jeho smrteľnej posteli. „Keď som mu na zlatej lyžičke podal trochu presvätej krvi do úst, pozrel sa na mňa veľkými očami. Bol celkom pri vedomí a chápal, čo sa dialo. Niekoľko minút po ukončení sv. omše zomrel.“ Podobne to bolo s matkou Irmou Sieversovou. O 14 rokov neskôr slúžil pre ňu sv. omšu posledný raz jej kňazský syn Helmut.

Pri primičnej omši Gerharda Sieversa v roku 1966 v Recklinghausene ministrovali štyria z jeho bratov. Kázeň mal Heinrich Spaemann, ktorý kedysi priviedol otca Sieversa ku katolíckej viere. Roku 1942, uprostred druhej svetovej vojny, bol Spaemann (otec súčasného filozofa Roberta Spaemanna) po smrti svojej ženy vysvätený v Münsteri za kňaza biskupom Clemensom Augustom grófom von Galen.

Pre 78-ročného Gerharda Sieversa, kňaza hnutia Fokoláre, je jednota kresťanov najvrúcnejším želaním; jednota podľa Ježišovej veľkňazskej modlitby: „Otče, nech sú všetci jedno, aby svet uveril.“ Preto sa pred ôsmimi rokmi presťahoval do ekumenického centra v mestečku Ottmaring pri Augsburgu, kde dnes žije v bratskom spoločenstve so šiestimi kňazmi z hnutia Fokoláre a jedným evanjelickým diakonom.